

ΜΝΗΜΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΗΛΑΡΑ

ΜΙΚΡΗ ΟΡΜΗΝΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΕ ΟΡΘΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΡΟΜΕΗΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΗΚΟΣΗ τρηκα ψηφια προπη να εχομε στο Αλφαβητο της γλωσσας, οπου κρενομε' γιατι τοσα χρηαζουντε σοστα για να παρυστησομε ολες τες στηχιακες της φονες, κε ηνε'

α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ, ου.

Τα πεντε απο ταφτα ονομαζουντε φονηεν-τα, γιατι προσφροντας τα κε μοναχα κινουν φονη ακερια, δηχος να χρηαζουντε βοηθια απο αλο ψηφη κε ηνε'

α, ε, η, ο, ου,

Τα δεκαφτα ονομαζουντε σημηφονα, γιατι απατα τους ηνε βουδα, κε χρηαζουντε βοηθια απο φονηεντο για να παρυστησουν φονη ακε-ρια, κε ηνε'

β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Το ι, απο λογον του μνησκη αφονο, κε μο-ναχο ποτε δεν προσφρετε, μονε χρησημεβη για να σχηματιζουντε η δηφθογγες.

Η δηφθογγο ηνε φονη ακερια σηνθεμενη απο διο φονες, οπου τες προσφρομε σ' εναν κερο, σε τροπο οπου ακουγοντε κη' διο, δη-χος να κμιουν, παρα μια φονη μοναχα. Αφρες ηνε ενια' αι, ει, οι, ουι, ια, ιε, ιη, ιο, ιου.

Τες δηφθογγες μορουμε να τες μηρουμε σε διο ταξες ονομαζοντας κρημες τες προτες τεσερες' αι, ει, οι, ουι, γιατι σε ταφτες ακουγοντε παστωικα κη' διο φονες, καθος στες λεξες ΑΙτος, ΧΑΙδρεο, πετΑΙ, λΕΙμονη, λΕΙ, εΛΕμωση, ρΟιδο, ΟΙσε, ακοι, κρουι.

Κε καταχρηστηκες τες αλες πεντε, ια, ιε, ιο, ιη, ιου, γιατι σε ταφτες το ι, δέν αβγα-ται φονη, μονε χρησημεβη μοναχα για να κα-μη μαλακοτερο το φονηεντο, οπου ακολου-θαι, καθος στες λεξες, παιδιΑ, πιΕ, αξΙΗ, σχολΙΟ, ψομΙΟΥ κε τλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

ΕΝΑΣ ορεγονταν να μαθη το βιολη, κε εκραξε τον καλητερον τεχνητη για να διδα-χτη με εντελια, κε κατα τους κανονας της τεχνης. Ο λαλητης προκομενος του εδηξε σ' οληγον κερο, κε μ' οφκολο τροπο να λαλει πολη τεχνικα καμπσοα μελη. Ο μαθητης ο-στοσο δεν εφχαρησιονταν στο ιδιο του λαλη-μα, κε επαρωπιονιαντην σηχνα του Δασκαλου του, πως αληθια το λαλημα του ηταν τεχνη-χο κε γιοματο πολημαθια, μονε αφτουνου δεν του εγγηνητλαγε το αφτη μετ' εκνηνη τη γλη-καδα, οπου του επροξενεγαν η δοξαριες ενος

Η γλωσσα μας στο ανακατομα της με ξενες γλωσσες επηρε κε ξενες φονες, τες οητες για να τες γραφομε αναγκαζομεστε να ανταμονο-με διο η τρηκα ψηφια απο το αλφαβητο μας, κε' τζη εσηνηθησαμεν να τες παρυστομε. Αφρες ηνε πεντε' ντ, γγ, μπ, τζ, ντζ, καθος στες λεξες μπαλα, μπαροϋτη, οντας, τζηταο, γγιονης, ντζηναο.

Οσες φονες ληπον μενουν στη γλωσσα μας φτανουν να γραφουν με τα ηροση τρηκα γραμματα του αλφαβητου μας. Κε ακολουθος ολες αφρες η φονες εχουν τα παρυστατικα τους σημαδια, η απο ενα ψηφη μονο, η απο διο, η κε περσοτερα. Αφτα τα ψηφια, τα πα-ρυστατικα σημαδια καθε φονης σε μια λεξη βαλμενα κ' αραδιασμενα κατα την ταξη, ο-που, ερχετε το καθενα, γραφουν, κε παρυσ-μενουν καθαρα αφτη τη λεξη κατα πως την προσφρομε κιολα.

Ενας παρυσμος αραδιασμος αφτον τον ψη-φιο, οπου παρυστονουν απο μια φονη, μας δηνη κε ταχτηκο γραψημιο, η την ορθογρα-φια, στη γλωσσα μας. Κε ορθογραφομε εκνηο, οπου θελομε, αν τα βαλομε στο γραψημιο μας τα παρυστατικα σημαδια τον φονον, οπου εχη καθε λεξη. Καθε περρησιο, η αλο ψηφη α-πο το καθολικο, η οληγοτερο απο τα χρηαζο-μενα σε καθε λεξη κινουν το γραψημιο ανοο-θογραφο, αλοφονο, ανεσοστο, κε εξεναγγης κακογραμενο, κε βαρβαρο, αφορηης οπου δεν παρυστηνη πλιο τη λεξη σοστα, καθος διαβα-ζοντας τη την καταλαβενομε αχμινα, κε μας ξηναι αχμινη, κε στραβη ηδεα στο νου μας.

Αποδηχνετε ληπον φος φανερα απο τα η-πομενα, πως ορθογραφα ονομαζετε ο τροπος, οπου ανεφερα για να γραφομε' οπιον αλον τροπο μεταχρηστουμε ηνε ανορθογραφα. Κε τουτα φτανουν για οσους θελουν να ορ-θογραφουν κε να ορθοδιαβαζουν στη ρομεη-κη γλωσσα.

Γητονα του, οπου καθε βραδη ελαλαγε κατη κηνα τραγουδια τοσο νοστιμα κε μεδοδρια, οπου τον ηφεργαν σε απεληπσια, πως δε θελα εφτανε να λαληση ποτε του κ' αφτος σαντ εκνηον. Κε επαρεκαλεσε μια βραδια το Δα-σκαλο του να μνηνη μαζη του για ν' ακουση το Γητονα, κε ν' αποφασιση, αν ηταν σοστα, η του εφενονταν αφτουνου ετζη το πρμα. Ο Δασκαλος εστρεξε να του καμη το χατηρη, κ' οσο να ερθη η ορα για ν' αρχηνση ο Γη-τονας το συνηθημενο του λαλημα, δεν α-παριακε να μεταδημηση του Μαθητη του ο-

λους τους κανόνες της τέχνης, κι' όλα τα δη-
κία του κάθε κανονα' τον ήπε ακόμα, κι τον
αποδίξε με σοφά, δηνατά κι' αναπολόγητα
επιχηρηματά, πως τα κηνα τραγουδία, σαν
ατεχνα κι' ακανονίστα, δεν ήταν ποτε βολε-
το να φχαρηστηθούν, ή να προσέξουν την
παράμικρη ήδονη στο τεχνικό αυτή ενος
μουσικού προκομένου. Μήτε ημιόρηναν να
κηνήσουν τα παθή της ψήξης, αφορμής οπου
δεν ήχαν αρκετές φωνές, κε θέσες για να τα
ηστορηθούν με τες χρηζόμενες ζωντανές βα-
φες στη φαντασία. Τον εμπήλουν πολλήν ορα
για το μεγέθος του βιολιού, το μακρο του δο-
ξαρίου, τες κορδές, τον καθαλαρή, τα στρη-
φταρία, κι' άλλα μερη του λαλούμενου με
τόση πολήμιαθα κε σοφία, οπου ο μαθητής
απομνην με το στομα ανήχτο τηρόντας το
Δασκαλό του, κε βεδιονόντας με το νουτου.
κε με τα ματία κλισμένα απο την κρηφή του
χαρά, οσα ο Δαλήτης ερωτορουν δηδαχονό-
τας τον. Απανο σε ταπτο αρχήνησε κι' ο Γη-
τονας να δοκμαζή το βιολή του, κι' έχοντας
ήσος εκήνο το βραδύ πλιότερην ορξήν, τόσο
μελοδωκα, τόσο γλήκα κι' αμυμονηκα ελάλησ',
οπου Δασκαλός και μαθητής εζαπορρσαν. Η
περηφώγια τους αναγκαστ ν' αποφασήσουν να
παν να τον ήδουν, κε να τον κατατηρήσουν
στο λαλήμα του, για να μπόρρουν να κατα-
λάβουν την τέχνη του. Ο Γήτονας τους εδ-
χθήκε με μεγάλη χαρά, δηχνοντάς ξεχρηστή
ηπόληψη κε σεβάς προς το σοφό λαλήτη, κε
δηδασκαλό του Γήτονα του. Η διο φήλη
σαν αποθεκαν τα βιολία τους κε τα χαρτία
τους, επροκαλέσαν το γήτονα ν' ακολουθήση
το λαλήμα του, ο οπρος δεν εχασομρρησεν να
τους φχαριστήση. Αλλα ποσο δεν επαραξεν-
φτηκαν η διο φήλη, κε ποσον αγονα εδο-
κημασαν οσο να κρατήσουν τα γέλια, αντα
ήδαν το παλιόβιολο του Γήτονα μ' ένα στρηφ-
ταρή κοντό κι' αλο μακρής, με καταμπαλομέ-
νο σκεπασμ, με μισηον καθαλαρή, κε μιση
νορα! Κε ποσο δεν αραξαν παλή, αντα τον
εδοκηθήκαν ναν λαλή διηος χαρτή μουση-
κής! Ο Γήτονας ορτοσο ελάληγε αμυμονηκα-
τα μ' όλα αυτά τα ψεγάδια τον βιολιού του,
κε την αμιαθια του, Η φήλη, οπου εστοχαζούν-
ταν αδυνάτο, παρομοιο ατεχνο λαλήμα να δηνη
οση γλήκαδα κε' φχαρηστήση ενιοθα απο
ταπτο, εκλήγαν τα ματία για να μη γλεπου-
ν εκήνα οπου δεν τους εχοραγαν στο νου,
κε ν' απολαβουν την ήδονη, που αγρηκα-
γαν με τ' αφτία τους. Ο μαθητής ερωτήσε
το γήτονα, πως ημιόραγε να λαλή, διηος να
κηταζή γραμένο εκήνο, οπου ελάλαγε. Ο γή-
τονας τον αποκηρήθηκε, πως το εμαθενε πρώτα
ακουόντας το, κιαπε το ελάληγε στο βιολή
του. Τον εμεταρωτήσε ποία για την αναλο-
γήνα τον μερον του βιολιού, για τους κερους
της μουσικής, για τες φωνές, κε αλα παρο-
μία, στα οπια ο Γήτονας αποκηρήθηκε ορθοτα-
τα, μόνε οχη με την πολήμιαθα του Δασκα-

λου του, καθώς εφαντήχηνε ο Μαθητής. Τον
επροβαλαν στο ηστέρο να λαλήση κε μάζη
τους ένα μελός καπιν παλιού λαλήτη πολή
προκομένου. Ο Γήτονας τους ακολουθήσε στο
λαλήμα, κε σαν το απολήρη, το ελάλησε κι'
απο τους' μόνε σ' καπιν θέσεις του εδοκε το-
πο διαφορτικό γήρησμο, κε τέτια γλήκαδα,
οπου αρεσε κε τον διονον φήλον οχη περσο-
ρο. Ξεχωρήστα ο Δασκαλός αγγάλα κε προλή-
πτικός, κε βαρής, δεν εφτορρρησε σαν εσθον-
κος να μη πένση το γήτονα για το λαλήμα
του. Αποτ εκήνη την ορα ο Μαθητής δεν αγή-
σε ν' απηκασή, πως η γλήκαδα της μουσικής
δεν κρημπε μήτε αλο κανόνες, μήτε απο τε-
χνη, μόνε πως η γλήκη κε αμυμονηκη μουση-
γένητε κανόνες κε τέχνη της ιδίας. Οθεν
για να μαθή αθροσος το βιολή σε τροπον, ο-
που να φχαρηστήτε κι' ο ηδίας, κε να φχαρη-
σται τους αλούς με το λαλήμα του, χορηζε-
τε να σπουδαζή για να μαθή καλά το κηνο
βιολή του κερου του, διηος να παραφυλά-
γαι, κε να βαθηξέταζή εκήνα, οπου ξερη, μόν-
τε να γνάζετε κε να υπεραμαί να μαθή,
οσα δεν ξερη. Αφοντότες λήπον αφηκε σε
μιαν ακρα την περησία πολήμιαθα του σοφου
Δασκαλού του, ακολουθήσε τον ατεχνο τρο-
πο του Γήτονα του, κε σ' ολήγον κερου έπτακε
να νιοθή κι' ατος του χαρή στο λαλήμα τες,
κι' οση τον κρηόγαν. Εσσηνθηαγε αφοντότες,
αποτε εβιαντε να λαλήση να τραγουδά πρώτα.

Ο προλήψης του Κοσμου

Τήραν της ψυχής.

Ο Κοσμος σας λατρεδουν

Για να 'τε δηστηχης!

Αφου κι' απο το θρονο

Η προλήψη μηλαι.

Η εσθητες νεκρονουν!

Ο λογος δε φελαι!

Ὡς ἂν δοκῇ ἐκάστη ἡ εἰκὼν δεῖσθαι ἐ-
κίστου φαρμάκου, οὕτω δὴ καὶ ἡμεῖς τὰ στα-
χεῖα ἐπὶ τὰ πρόγμματα ἐποίησμεν, καὶ ἵν
ἐπὶ ἔν, οὐδ' ἂν δοκῇ δεῖν, καὶ σύμβολα ποιεῖ-
τες, ὃ δὴ συλλαβὰς καλοῦσθαι καὶ συλλαβὰς
αὐτὸ συντιθέντες, ἐξ ὧν τὰ τε δυνάμει, καὶ
τὰ εἴδημα συντιθενται καὶ πάλιν ἐκ τῶν δ-
νομάτων καὶ εἰρημάτων μέγα ἤδη τι καὶ
καλόν, καὶ ὅλον σωτήριον.

Πλάτ. ἐν Κρατ.

Κατα τη χορη, οπου φανη να εχη καθε
κρηνα για καθε χρωμα, ετζη κε μης θελα το-
μασμε τα στήχη στα πρματα. Κε βαν-
τας ένα στήμα το αλο, οσιο φανη χορηζόμε-
νο, θελα φτακομε στήμαδια, οπου τα ονομα-
ζουν σήλαδες. Κε ανταμονοντάς παλή τες σή-
λαδες, αλο τες ασηες γενουντε τα ονοματά,
κε τα στήματα, θελα στήσομε ένα μεγα ήδη
αλλο κε ομορφο, κε ακερσο.

Ο Πλάτονας στον Κρατλο.

(Ἄπαντα Ἱω. Ηὴλαρά, Γ. Χ. Ραφάνης,
Ζάκυνθος, 187 «Η ρομετικη γλωσσα», α' ἐκδ.
1814).